కిటికీలో ఆకాశం

విప్లవ్

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

గడియారంలో ముళ్ళు కదలడం లేదు. కానీ సమయం మించిపోతోందని తెలుస్తోంది. అంతరాత్మ ఉండగా గడియారం ఎందుకు? ఆపసోపాలు పడుతూ పరుగెత్తుకు వెళ్ళాను. నేలమీద నీళ్ళు పారుతున్నాయి. వర్షం ముగిసిపోయిన వాసన. ఆకాశంలో సూర్యుడు ఆరెంజ్ ఐస్ క్రీములా కరిగిపోతున్నాడు. ఎడమ కాలిబూటు లేసు వదులయిపోయింది. అడుగు తడబడుతోంది. కింద పడనేలేదు. అయినా కుడి దవడ చాటున ఒక రుచి పుడుతోంది. ఉప్పగా ఎంతసేపు పరుగెత్తను? చేతికి ఉన్న వాచిలో ముళ్ళు ఇంకా కదలడం లేదు. నాలుకకు తగులుతూ ఒక విరిగిపోయిన పన్ను. దోసిట్లో ఉమ్మేసుకున్నాను. ఒకటి కాదు రెండు పళ్ళు. రెండవ పన్నులో ఇంకొక పన్ను అతుక్కుని ఉన్నట్లు ఉంది. రక్తం రుచి మాయం. నవ్వితే త్వొరగా కనిపిస్తానా? స్కూల్ బెల్ మోగుతోంది. స్కూలేమిటి, నేనిప్పుడు కాలేజ్ కదా! కాలేజ్ బెల్ మోగుతోంది. ఆ ప్యూన్ బెల్లుకొట్టీ కొట్టీ ముసిలివాడు అయిపోయి అలాగే చచ్చిపోతాడేమో ఏముంటుంది వాడి జీవితంలో అర్థం. లైఫ్ లో ఏం సాధించావురా అంటే, నలభయ్యేళ్ళపాటు ఒకే స్కూలులో ఒకే బెల్లు ఒకేరకంగా మోగించాను అంటాడేమో. అదే పెద్ద అఛీవ్ మెంట్. ఛీ వెధవ బ్రతుకు. వేస్ట్ లైఫ్. వెధవ బ్రతుకు. కానీ బెల్లు మోగించేది స్కూల్లో ప్యూన్ కదా. ఇది కాలేజ్. వీడు వాడు కాడు. ఇక్కడి ప్యూన్ ఊరికే అలా ఒక మీట నొక్కీ నొక్కీ చచ్చిపోతాడు. అసలు వీళ్ళంతా ఇలా ఎలా బ్రతికేస్తారు. ఇంత అర్థరహితంగా ఇంత అనర్థవంతంగా! అదిగో కనిపిస్తోంది క్లాస్ రూం అక్కడే అక్కడే అందులోనే... పరీక్ష. నాకు. ఎవరికి? నాకు. అదే ఏ నీకు? పేరు, వయసు వగయిరా వివరాలతో, చిన్నపాటి ముఖాన్ని అతికించిన ఒక వ్యక్తికి పరీక్ష. ఆ వ్యక్తే నేను. ప్రపంచానికి కావలసిన వ్యక్తి మొత్తం ఒక పాస్ పోర్ట్ సైజు ఫోటోలో ఇరుక్కుపోయి ఉండాల్సిందే "ఏమిటి లేటు" అని ఇన్విజిలేటర్ తిడతాడేమో పుస్తకాలు తగలబడిపోతున్నాయి.

ఏమిటీ లేటు" అని ఇన్విజిలేటర్ తిడతాడేమో. పుస్తకాలు తగలబడిపోతున్నాయి.

ఎవ్వరూ ఏమీ అనలేదు. హమ్మయ్య. ఏదీ కొశ్చన్ పేపర్? ఈ కాగితాన్ని చింపి బయట నీళ్ళల్లో పడవలు వేస్తే? ఏమిటీ ప్రశ్నలు. ఆ.. నాకు సమాధానం తెలుసు. పెన్ను, పెన్ను ఏదీ? ఒకే నాకు సమాధానం వచ్చు. ఇదిగో పెన్ను. అదిగో ఆన్సర్ షీట్. గడియారంలో ముళ్ళు ఇప్పుడు కదులుతున్నాయి. అయ్యయ్యో నా వేళ్ళేవీ? చేతులు ఉన్నాయి. కానీ వాటికి వేళ్ళు ఏవీ? నో నో.. నాకు ఇప్పుడు ఏమీ వద్దు. చేతి వేళ్ళు కావాలి. అన్నీ కూడా అక్కర్లేదు. కుడి చేతి బొటన వేలు, చూపుడు వేలు చాలు. కలం పట్టుకోగలిగితే చాలు. చేతుల్లోంచి వేళ్ళు మొలుస్తున్నాయి. వంకరటింకరగా ఒక పద్ధతి లేకుండా వేటినీ పట్టుకునే శక్తి లేకుండా ప్రశ్నాపత్రం అలాగే ఉంది. కాలం ఆగడం లేదు.

ఎన్ని రాత్రులని ఈ పీడ కల? అతని జీవితంలో ఈ పీడకల వచ్చినప్పుడలా కోపం వస్తుంది. ప్రపంచం అనే వ్యవస్థను ఒక మనిషిగా తన ఎదుట తీసుకువస్తే చంపేసేంత కోపం కానీ ముఖం లేని రాక్షసత్వం ప్రపంచం మనిషికి మనిషిలా ఎదురుపడేంత ధైర్యం దానికి ఎప్పుడూ లేదు. అందుకే ప్రపంచానికి అతడొక పేరు పెట్టుకున్నాడు.

కృష్ణచైతన్య.

అదే. తన పేరే. ప్రపంచం దృష్టిలో తన గుర్తింపు ఏమిటో అదే దాని గుర్తింపు కూడా. ప్రపంచాన్ని తిట్టుకోవల్సి వస్తే తనను తాను తిట్టుకోవడమే, ప్రపంచంలో ఎక్కడయినా తప్పు జరుగుతుంటే దానికి కారణం తనే. అలాంటి తప్పు. జరిగింది అంటే అది కేవలం ఒక వ్యక్తి అసమర్ధత. తప్పు చేసినవాడయినా, బలి అయినవాడయినా, మౌనంగా చూస్తూ ఉండిపోయినవాడయినా అందరూ వ్యక్తులే. తనలాంటి వ్యక్తులే తనకు విభిన్న రూపాలేతను మారనిదే వారు మారరు. వారు మారనిదే ప్రపంచమూ మారరు. ఇన్ని విషయాలు తెలిసాయి కానీ ఈ మార్పు ఏమిటో ఏ దిశగా ఉండాలో తేల్చుకోలేక ప్రశ్నల్లో చిక్కుకుపోయినవాడు కృష్ణ చైతన్య. *ఒక పసివాడికి మొదటిసారిగా ఎదురయే ప్రతి సాధారణమైన అనుభవమూ ఒక అద్భుతమే. నీరు చూసి చూసి విసుగెత్తినవాడికి ఆ నీటినుండి పుట్టే ఒక బుడగను చూస్తే ఆశ్చర్యం. ఇదేదో నీటికంటే గొప్పదయి ఉంటుంది అనిపిస్తుంది. అంతలోనే ఆ బుడగ పగిలిపోతే క్షణం కాలమయినా అందంగా హొయలు పోయిన బుడగ గొప్పదో, తనకంటూ ఒక ఆకారం లేక బకెట్లలో, చెంబుల్లో, గ్లాసులో, కాలువల్లో ఎలాపడితే అలా నిరంతరంగా సాగే నీరు గొప్పదో అర్ధం కాదు.* ఆలోచనలతో ఎదిగే చైతన్య మస్తిష్కంలో ఇలాంటి సందేహాలూ, అనుమానాలూ ఎన్నో.

చిన్నప్పుడు స్కూలు పుస్తకాల్లో ఆర్కిమెడీస్ సూత్రాలు చదివినప్పుడు, మిగతా పిల్లలు అందరూ దాన్ని బట్టీయం వేస్తుంటే, ఇలాంటి ఆలోచన తనకు ఎందుకు రాలేదా అని నిందించుకున్నాడు. తమ ఇంటి ఎదురుగా నందివర్ధనం పూవులు రాలుతుంటే వాటి అందాన్ని గుర్తించే తాను న్యూటన్‌లా అవి క్రిందకే ఎందుకు రాలుతున్నాయో ఆలోచించలేదే అని తన బుద్దిని తిట్టుకునేవాడు. ప్రతి పాఠ్యపుస్తకంలోనూ రకరకాల శాస్త్రాలు, చారిత్రాత్మక సంఘటనలు చదివినప్పుడల్లా కేవలం ఒక్క వ్యక్తి నుంచి పుట్టే ఒక్క ఆలోచన, చర్య మానవ జీవనాన్ని ఎంతగా మార్చగలవో కదా అని అభిప్రాయపడేవాడు. కానీ అలాంటి వ్యక్తులు కొందరే ఎందుకు ఉంటారో అర్ధమయ్యేది కాదు. తను మాత్రం ఆ కొందరికి అతీతుడననీ, చరిత్రను తిరగవ్రాయగలదేదో చెయ్యాల్సిన బాధ్యత తనపై ఉన్నదనీ నిర్ధారించుకుని తాను చెయ్యవలసిన పని ఏమిటో అని అన్వేషించేవాడు. కొత్తగా ఏది చదివితే దాన్ని ప్రేరణగా తీసుకుని ఒక ఆశయం పెట్టుకునేవాడు. ఎందరో మహానుభావులు, ఎందరినని ప్రేమించడం, ఎవరిని అనుసరించడం.

జీవితం చాలా క్లిష్టంగానూ తికమకగానూ తోచేది ఆ అబ్బాయికి, అల్వా ఎడిసన్ గురించి చదివినప్పుడు తానూ ఏదో వస్తువు కనిపెట్టాలి అనీ, లెక్కల్లో రామానుజం గురించి చదివితే ఏదైనా కొత్త ఈక్వేషన్ కనిపెట్టాలి అనీ, జగదీష్ చంద్రబోస్ గురించి చదివితే మొక్కల్లో ఇంకే మర్మముందో ఛేదించాలనీ.. ఎన్నెన్నో ఆశలు ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసేవి. స్కూలు పుస్తకాలన్నీ చందమామ కథల్లా త్వరత్వరగా చదివేసాడు. మాష్టారు పాఠం చెప్పని అంశాల్లో కూడా సమాధానాలు చెప్పగల అతడికి తరగతిలో ఎప్పుడూ మొదటి ర్యాంకే. వాళ్ళ కుటుంబం అప్పట్లో నర్సీపట్నంలోని ఆర్డనరీ లక్ష్మీపురం అనే ఊరిలో ఉండేవారు. బంధువుల సహాయంతో ఒక కిరాణాషాపు, దాంతో పాటు చిన్నపాటి బట్టల దుకాణం నడుపుకునే అతని తండ్రికి తమ వంశంలో ఎవ్వరూ సరిగా చదువుకోలేదనే బాధ ఎప్పుడూ పీడిస్తూ ఉండేది. తన స్థితికి సంతృప్తి చెందని మనిషికి అందుకు కారణం వేరెవరూ కాదు తనే అనే జ్ఞానం కలగడం నరకం. చైతన్య తండ్రి ఎప్పుడూ ఆ నరకంలో బందీనే. చిన్నప్పుడు ఏనాడూ బడికి వెళ్ళి చదువుకోవడంలో శ్రద్ధ చూపించక, ఆకతాయి తిరుగుళ్ళు తిరగడంతో పద్నాలుగేళ్ళకే బడిమానిపించి తండ్రితో పాటు ఒక చిన్న మూటలో చీరలు, పంచలు కట్టుకుని సైకిలు మీద ఊరూరా తిరిగి అమ్మే వ్యాపారంలో ప్రవేశపెట్టారు. మాష్టార్ల దగ్గర అర్ధంలేని, బుర్రకెక్కని పాఠాలు వినడం కంటే ఏదో ఆటలా అనిపించే ఈ వృత్తే బావుంది అనిపించింది ఆయనకు. పద్దెనిమిదేళ్ళకే ఆ వ్యాపారంలో లాభాలు, తద్వారా సొంత ఊర్లోనే ఒక చిన్న కొట్టు, పెళ్ళి, అందుకు కట్నంగా ఒక కిరాణా షాపు, బుర్రకెక్కని పాఠాలు వినడం కంటే ఏదో ఆటలా అనిపించే ఈ వృత్తే బావుంది అనిపించింది ఆయనకు. పద్దెనిమిదేళ్ళకే ఆ వ్యాపారంలో లాభాలు, తద్వారా స్వంత ఊర్లోనే ఒక చిన్న కొట్టు, పెళ్ళి, అందుకు కట్నంగా ఒక కిరాణా షాపు,

బంధువులందరి దృష్టిలో "ప్రయోజకుడు" అనే డిగ్రీ.. ఇరవయ్యేళ్ళకల్లా జీవితంలో చాలా సాధించేసిన తృప్తి వచ్చేసింది ఆయనకు. తనలాగా బడి అంటే ఇష్టంలేని కొందరి స్నేహితులు తన తర్వాత బడిమానివేయడం, చిన్నా చితకా వ్యాపారాలు, వ్యవసాయాల్లో ఎదుగూబొదుగూ లేకుండా ఉండడం చూస్తే తాను మరింత ప్రయోజకుడనే గర్వమూ కలిగేది. కానీ, చదువునే నమ్ముకుని హైస్కూళ్ళకూ, ఆ తర్వాత కాలేజీల్లోకి వెళ్ళిన ఇద్దరు ముగ్గురు స్నేహితుల గురించి మాత్రం ఏమీ బోధపడేది కాదు. అంత విసుగయిన చదువుకోసం అప్పులు చేసి వాళ్ళ కుటుంబాలు పేదగా ఉండడం ఏమిటో అర్థం అయ్యేది కాదు. ఆయనకు తెలిసిన ప్రపంచం తన ఊరు వ్యాపారం, దగ్గర్లోని పట్టణం. అంతే. చదువుకుని చిన్నపాటి ఉద్యోగస్తులయిన స్నేహితులు పండగలకి ఊరికొచ్చినప్పుడల్లా వారి స్థితిగతులు పెరుగుతుండడం చూసాడు. వాళ్ళ వేషభాషలతో తనను పోల్చి చూసుకుంటే తాను పేదగా కనిపించడం మొదలయ్యింది. మెల్లగా ఆ స్నేహితుల నోటివెంట సిటీ విశేషాలూ, అక్కడి జీవనశైలీ వినడంతో వారి జీవితాలతో పోల్చి చూసుకుంటే తన జీవితం చాలా అల్పమయినదిగా కనిపించసాగింది. ***పక్కవాడి సుఖసంతోషాలన్నీ మనకూ దక్కేవే కానీ తమే ఆ అవకాశాలను చేజార్చుకున్నాం అని తెలుస్తుంటే జీవితంలో విరక్తి కలుగుతుంది.*** ఆయనకు చాలా తొందరగా ఆ విరక్తి పుట్టేసింది. ఎంత అమ్మినా ఈ చిన్న ఊర్లేనే కదా వ్యాపారం, అంతకు మించి ఏం సాధించగలను అనే నీరసం. ఉన్న ఊరు వదిలి ఇంకోచోట ఏం చేద్దామన్నా లోకానుభవం. విద్యావిజ్ఞానంలేని తనలో తనకే విశ్వాసం లేదు. స్నేహితులలో ఒకరు విదేశాలకు కూడా వెళ్ళివచ్చి ఆ విశేషాలు చెబుతుంటే అలాంటి జీవితం అంతా అందుకునేందుకు తనకూ అవకాశం ఉండినా, తానే చేజార్చుకున్నాననీ బాధపడ్డాడు. చదువుకుంటే ఏదో జ్ఞానమూ, వివేకమూ, బుద్ధీ ఇలాంటివి వస్తాయని అందరూ అంటారేకానీ డబ్బు, మెరుగయిన జీవనమూ, ఉపాధీలాంటి భౌతిక సుఖాలు వస్తాయని చిన్నప్పుడు తనకు ఎవ్వరూ చెప్పలేదే అని బాధపడ్డాడు. అతను అలాంటి ఆత్మనిందాపూర్వక మనోస్థితిలో ఉన్నప్పుడే కృష్ణచైతన్య పుట్టాడు. మనవడిని ముద్దాడబోయిన తన తండ్రిని చూసేసరికి భయం పట్టుకుంది. తన తండ్రిని అనుసరించి తనకీ గతి పట్టింది, తనను అనుసరిస్తే తన కొడుకు ఏమవుతాడోనని తన కొడుకు మంచి విద్యావంతుడు అవ్వాలంటే ఏం చెయ్యాలి అని చదువుకున్న ప్రతివాడినీ అడిగాడు. కేవలం ఒక బడిలో చేరిస్తే సరిపోదని, స్నేహితులు, చుట్టుపక్కలవారు అందరిలోనూ విద్యకు అనుకూలం అయిన వాతావరణం ఉండాలని సలహాలు వచ్చేసరికి, కేవలం చైతన్య చదువుకోసం మకాం పట్నానికి మార్చేసి, వ్యాపారనిమిత్తం మాత్రం రోజూ డెబ్బైకిలోమీటర్లు ప్రయాణం చేసి స్వంత ఊరికి వెళ్ళడం చేసేవాడు. అంత కష్టపడుతున్న ఆయనకు చైతన్య ఎప్పుడూ మంచి మార్కులు తెచ్చుకోవడం, పిల్లవాడికి మంచి భవిష్యత్తు ఉంటుందని మాస్టర్లు చెప్పడం వింటే తన కష్టం ఏమీ తెలిసేది కాదు. చదువుకు సంబంధించి చైతన్య ఏం కోరినా ఏ మాత్రం బదులు అడుగక తెచ్చి ఇచ్చేవాడు. చైతన్య పుస్తకాల పురుగులా తయారయి పుస్తకాల దొంతర్ల మధ్యే ఒక్కోసారి నిద్రపోతే, ఆ పుస్తకాలను తీసుకుని అక్షరం అక్షరం కూడి చదువుకుని వాటి మర్మమేమిటో తెలియక, అక్కడక్కడా వచ్చే బొమ్మలను మాత్రం చూసి తన అజ్ఞానికి బాధపడుతూనే కొడుకును చూసి గర్వించేవాడు. తండ్రి ఉద్దేశ్యాలు వేరయినా ఆయన ఇచ్చిన ఆ ఆసరాతో చైతన్య అతి చిన్న వయస్సు నుంచి గొప్ప గొప్ప పుస్తకాలు చదవగలిగాడు. చైతన్య చురుకుదనం చూసి ఎంతో ముచ్చటపడిన మాస్టార్లలో ఇద్దరు ముగ్గురు స్కూల్ లైబ్రేరీలో పిల్లలకు అందనంత ఎత్తు అలమారల్లో ఉండే సైన్సు మ్యాగజైన్లనూ, ఖరీదయిన పుస్తకాలనూ ఇవ్వడమే కాక ఫలానావి చదవమంటూ సలహాలు ఇచ్చేవారు. దీపంలో నిప్పు పరిమాణం వత్తి సైజుతో ముడిపడినట్లు చిన్న వయస్సులోనే అంత ఎక్కువ చదివిన చైతన్య ఆలోచనలూ, చేష్టలూ అన్నీ వయసుకు మించిపోయి దాదాపు అతడి బాల్యాన్ని హరించేసాయి.

స్కూలు దగ్గరకు ఐస్క్రీము బండీవాడు వస్తే మిగతా చిన్నపిల్లల్లా ఐస్ క్రీము తినడం కాక దాన్ని తయారు చేయడం ఎలా, దాన్ని అమ్మేలోగా కరిగిపోకుండా ఐసు ఎలా ఉంటుంది, అసలు నీరు ఐసు అయితే ఎందుకు గట్టిపడుతుంది ఇలాంటి ప్రశ్నలతో సతమయ్యేవాడు. పుస్తకాలు ఎంత మంచివో అంత చెడ్డవి. జీవితం గురించి చెబుతాయేమో కానీ జీవించలేవు. కాగితాలలో

ముద్రించబడిన అక్షరాలలోనే జీవితం అనుకుంటున్న చైతన్య ఆలోచనలలో పెనుమార్పులు తీసుకువచ్చిన వ్యక్తి ఒకడు అతనికి ఏడవ తరగతి తర్వాత పరిచయం అయాడు. వింత ఏమిటంటే అతడికి ఒక పేరు పెట్టుకున్నాడు: "బుద్ధ"

బుద్ధ కనిపించకపోతే చైతన్య జీవితం ఇంకోలా ఉండేది ఏమో. కేవలం ఒక మనిషి మనుగడ ఇంకో మనిషిని ఎంతయినా ప్రభావితం చేస్తుంది.

"ఎక్స్‌క్యూజ్‌మీ సర్" మృదువుగా వినిపించిన గొంతుతో తన జ్ఞాపకాల ఊతలోంచి తల ఎత్తి చూసాడు చైతన్య. అంతసేపూ అతడి శరీరాన్నే కానీ మనసును ఇమడ్చుకోలేని హాస్పిటల్ లాంజ్‌లోని ఒక చివర కుర్చీలో దాదాపు నిద్రపోతున్నట్లు ఉన్న తన వాలకాన్ని గమనించుకుని సర్దుకున్నాడు. వివేకానందకు సర్జరీ జరుగుతుండగా పరి పరివిధాల వెళుతున్న మనసును నియంత్రించుకునేందుకు ధ్యానం చేద్దామని కళ్ళు మూసుకుంటే పీడకలలూ, గతం అన్నీ మెదలడమేమిటి.... ఇంతకాలంగా ఇంతగా గుర్తుకురానివన్నీ ఈ సమయంలో మళ్ళీ మదిలో మెదలడమేమిటని చిరాకు పడుతూనే తనను పిలిచిన వ్యక్తికేసి చూసాడు. ఒక పదహారు పదిహేడేళ్ళ అబ్బాయి. బాగా ఉన్నవారి కుటుంబంలోంచి వచ్చినవాడిలా బ్రాండెడ్ జీన్సూ, టీ షర్టూ, చేతిలో అత్యాధునికమయినసెల్ ఫోనూ, ఎవరో విదేశీ పాప్ గాయకుడిని అనుకరిస్తున్నట్లున్న హెయిర్ స్టయిలూ.. అలాంటి వాళ్ళ ఊసే గిట్టని చైతన్య తన భావాలను బయటపెట్టడం ఇష్టంలేనట్లు ముఖం తిప్పేసుకుని, వీవా సర్జరీ గురించి తనకు విషయం చెప్పేందుకు రిసెప్షనిస్ట్ కానీ నర్సు కానీ వస్తోందేమో అని కారిడార్ వేపు చూస్తూనే "యస్ ప్లీజ్" అన్నాడు ఆ అబ్బాయితో.

"కెన్ ఐ హావ్ ఎ మినిట్ విత్ యూ, ఇఫ్ యూ డోంట్ మైండ్" అతను చాలా వినమ్రంగా అడుగుతున్నా ఎందుకో అతని స్వరంలోని ఆంగ్లం చైతన్యకు నచ్చలేదు. అమెరికన్ యాసను నేర్చుకోవడానికి ఆ యువకుడి ప్రయత్నం అంతా అసహజంగా ధ్వనించింది. ఇతనికి తనతో పనేమిటి అని ఆశ్చర్యపోతూనే, "యస్ ప్లీజ్" అన్నాడు చైతన్య.

"మీ బ్లడ్ గ్రూప్ ఏమిటి సర్?" ఆ యువకుడు చనువుగా చైతన్య కూర్చున్న కుర్చీ పక్క కుర్చీ చేతిమీద స్టయిల్‌గా వాలుతూ అడిగాడు.

"వై డూ యూ వాంట్ టు నో?" తీక్షణంగా అడిగాడు చైతన్య.

"డోంట్ గెట్ మీ రాంగ్ సర్. అయామ్ సారీ మీరు ఇక్కడ ఎందుకు ఉన్నారో కూడా తెలియలేదు. బట్ అయామ్ జస్ట్ కన్సర్న్డ్"

"అబౌట్ వాట్?"

"ఎ చైల్డ్"

ఉలిక్కిపడ్డాడు చైతన్య. తన బాబుగురించి కాదు కదా!

"ఒక చిన్న పిల్ల సార్" అమ్మాయి అనగానే తన వివేకానంద గురించి కాదు అని అర్ధమయి ఊపిరి పీల్చుకుని విన్నాడు చైతన్య "ఇంకా మాటలు కూడా సరిగా రావు. షి ఈజ్ సఫరింగ్ ఫ్రమ్ థలసీమియా. మీకు ఐడియా ఉండే ఉంటుంది. జెనెటిక్ డిఫెక్ట్ కారణంగా బ్లడ్ సరిగా ఫార్మ్ అవదు. సో రిపీటెడ్ బ్లడ్ ట్రాన్స్‌ఫ్యూషెన్స్ ఇవ్వాలి. తనది అసలే రేర్ బ్లడ్ గ్రూప్. వాళ్ళ పేరెంట్స్ ట్రీట్ మెంట్ అఫర్డ్ చెయ్యగలరు కాబట్టి అసలు ఇంతకాలం సర్వైవ్ అవుతోంది. ఎంతమనీ ఇచ్చినా బ్లడ్ బ్యాంక్ వాళ్ళు ఇంకో గ్రూపు బ్లడ్ అయినా డొనేట్ చేసి రీప్లేస్ మెంట్ చెయ్యమని అడుగుతున్నారు. అఫ్‌కోర్స్ వాళ్ళు అడిగేది కరెక్టే కదా సర్. ఎవ్వరూ డొనేట్ చెయ్యకుండా కొనుక్కుంటూ పోతే ఒక సంవత్సరానికంతా కొనుక్కోవడానికి కూడా ఎక్కడా బ్లడ్ దొరకదు కదా"

తనకు తెలిసిన విషయాలే అయినా ఆ అబ్బాయి అప్పుడే కనుక్కున్నట్లు ఉత్సాహంగా చెబుతూ వింటే వినబుద్దేస్తోంది చైతన్యకు. ఏ కొత్త విషయం తెలుసుకున్నా అందరికీ తను ఇలానేగా ఆవేశంగా తానే కనుక్కున్న విషయంలా చెప్పేవాడు అని గుర్తుకు చేసుకున్నాడు. ఒక ఇరవయ్యేళ్ళ క్రితం తనే అలాంటి మాడ్రన్ డ్రస్సులు వేసుకుని మాట్లాడుతున్నట్లు అనిపిస్తోంది. వస్త్ర వేషధారణ మారినంత మాత్రాన తరాల్లో మనస్తత్వాలు మారిపోవు.

"సో, ఇఫ్ యూ కెన్. ఐ మీన్ మీకేమీ ప్రాబ్లం లేకపోతే మీ బ్లడ్ గ్రూప్ ఏమైనా సరే డొనేట్ చేస్తారేమో అని.." అంటూనే అతను చైతన్య ముఖంలోకి చూసి" మీరేం కంగారు పడక్కర్లేదు. బ్లడ్ డొనేషన్ ఈజ్ అబ్జల్యూట్లీ సేఫ్ మీ నుంచి మరీ ఎక్కువేమీ తీసుకోరు.." అంటూ అందరికీ అలవాటుగా చెప్పే రక్తదానంలోని గొప్పదనం గురించి చెప్పబోయాడు.

"ఇంతకీ ఆ అమ్మాయి నీకు ఏమవుతుంది?" అడగకుండా ఉండలేకపోయాడు చైతన్య.

చాలా తేలికగా నవ్వాడు అతను. "జస్ట్ అక్వైంటెన్స్ సర్. టూ మంత్స్ బ్యాక్ బైక్ యాక్సిడెంట్ అయ్యింది, నాకూ మా చెల్లెలికీ" తన ఎడమ మణికట్టు దగ్గర మానిపోతున్న గాయం చూపుతూ" అప్పుడు మాతోపాటు వార్డులో ఉన్న ఈ పిల్ల, వాళ్ళ పేరెంట్స్ పరిచయం అయ్యారు. మాకు నయమయిపోగానే డిస్చార్జ్ అయిపోయాం. కానీ తన గురించి ఏదో ఒకటి చేయాలని మంత్లీ ఒకసారి వచ్చి బ్లడ్ డొనేట్ చేస్తున్నాం. నేను ఇప్పుడే ఇచ్చాను. మా చెల్లెలు ఈసారి రాలేకపోయింది. ఏదో ఉమెన్ ప్రాబ్లం" ఆ వయసు అబ్బాయి చెల్లెలి ఆడతనపు ఇబ్బంది ఏమిటో అర్థం చేసుకున్నాడు చైతన్య. రక్తం కోల్పోయే వయసు.

"ఈ మధ్య బ్లడ్ డోనర్స్ క్లబ్‌లో వాలంటీర్‌గా కూడా చేరాను. ఇలా కుదిరినప్పుడల్లా అందరికీ చెబితేనే కదా పబ్లిక్‌లో అవేర్‌నెస్ పెరిగేది అదేంటో బయట ఎక్కడ చెప్పినా అందరూ విన్నట్లే ఉంటారు కానీ, అదేపనిగా హాస్పిటల్‌కు వచ్చి డొనేట్ చెయ్యాలంటే టైం వేస్ట్ అనుకుంటారు. అదే ఇక్కడే ఉండే విజిటర్స్, పేషెంట్ రిలేటివ్స్ అయితే" పనిలో పనిగా" మంచిపని చెయ్యొచ్చు అని ఎక్కువ ఇంట్రెస్ట్ చూపుతారు అని.. " తననే మెరుస్తున్న కళ్ళతో చూస్తుండిపోతున్న చైతన్యకు ఇంకేం చెప్పాలో తెలియనట్లు ఊరుకున్నాడు ఆ అబ్బాయి.

ఆ అబ్బాయిని అడుగుదామని పెదవి చివరివరకూ పొడుచుకువచ్చిన ఒక ప్రశ్నను మనసులోనే మింగేసాడు చైతన్య "ఇవన్నీ చేస్తే నీకేం వస్తుంది?" ఎంతమంది అడిగారు ఈ ప్రశ్న తనను. మహానుభావుల చరిత్రలను చదివినప్పుడల్లా ఎన్నిసార్లు తనలో పుట్టినదీ ప్రశ్న? ప్రశ్న ఒకటే. కానీ ఇంతవరకూ సరి అయిన సమాధానం ఒకటంటూ లేదు. ఆత్మసంతృప్తి కోసం కొందరు, ఆవేశం చల్లార్చుకోవడం కోసం కొందరు, అహం తీర్చుకోవడానికి కొందరు. చివరకు అబ్సెషన్‌లా కొందరు. వీటిల్లో ఏదో ఒక కారణమే మనిషిని తక్కిన అన్ని జంతువుల్లోకీ ఉత్తమంగానూ, ఉత్కృష్టంగానూ నిలిపేది. మరి ఇవేమి లేనివాళ్ళు? స్కూలు బెల్లు మళ్ళీ మ్రోగుతున్నట్లు అనిపించింది చైతన్యకు. ఆ ఫ్యూనుకు ఇటువంటి ప్రశ్న ఎప్పుడూ ఎందుకు తలెత్తదు. తలెత్తినా తనలాంటివాడు ఎందుకు కోల్పోయాడు? తర్వాత మాట్లాడుదాం అని ఆ కుర్రాడికి చెబుతుండగానే అతని ఆలోచనలు తన జీవితంలోని అతి ముఖ్యమయిన రోజుల్లోకి జారుకున్నాయి.

పెళపెళలాడే ఎండ. అతనికి నీడ అవసరంలేదు. భూమిని ముంచేస్తుందా అనేంత వాన. వీధి కుక్కల చాటునే అతడు. సమాజానికి అఖ్ఖర్లేనదంతా అతనికి ఆహారం. బుద్ధ.

ఎండాకాలంలో స్కూళ్ళు చాలా ప్రొద్దున్నే మొదలవుతాయి. ఉదయం ఏడుగంటలకల్లా మధ్యాహ్నం ఒకటికంతా ముగించేసి ఇళ్ళకు పంపేస్తారు. మధ్యలోనే టిఫిన్ కోసం ఇచ్చిన బ్రేక్ టైంలో పిల్లలు ఇళ్ళల్లోంచి తెచ్చుకున్న కేరియర్‌లలో స్నేహం పంచుకుంటారు. చైతన్యకు నచ్చని తిండిపదార్థాల్లో మొదటిది పప్పు. అంత ఉదయాన్నే కష్టపడి ఇడ్లీలు చేసింది. ఆ స్కూలు సమయానికి చట్నీ చెయ్యలేకపోయిన అతడి తల్లి, రాత్రి మిగిలిన పప్పుతో కొంచెం కారంగా మిరపకారలు తగిలించి టిఫిన్ బాక్సులో ఉంచి పంపింది.

ఆల్జీబ్రా లెక్కలు చూసుకుంటూ బాక్సు చూసిన చైతన్య పప్పు కళ్ళబడటంతో ముఖం చిట్లించుకున్నాడు. అయినా తిందాం అనుకుంటే, అప్పుడే పాస్తున్న వాసన. క్లాసులో అతను కిటికీ పక్కగా కూర్చుంటాడు. ఉదయం ఎండ తగులుతుంటే వేడిగా అనిపించినా, మాస్టారు బోర్డు మీద వ్రాసేప్పుడు రాలే చాక్‌పీసు పౌడరు ఆ కిటికీ నుంచి ఏటవాలుగా నేలమీదకు పాకే నీరెండలో చుక్కలు చుక్కలుగా ఏదో తమాషాగా కనిపిస్తుంటే చూడొచ్చని. ఆ ఎండ తగిలే పప్పు పాచి ఉంటుంది అనిపించింది అతనికి. అసలే నచ్చని తిండి. పైగా పాచిపోతోంది. దాని వాసన తగిలి ఇడ్లీలు కూడా అదే వాసన ఓడుతున్నాయి. బాక్సు మూసేసి ఆకలి చంపుకున్నాడు. మధ్యాహ్నం ఇంటికి వెళ్ళేప్పుడు అనిపించింది, తినకుండా అలాగే తీసుకెళితే అమ్మ కోప్పడుతుందని. ఆ కోపాన్ని తప్పించుకోవడానికి మొత్తం వివరం చెప్పాలి. వంద ప్రశ్నలకు బదులివ్వాలి. ఇదంతా ఎందుకు, అసలు మిగిలిన తిండి పారేస్తే పోలేదా అనిపించి, తమ ఇంటికి మెయిన్ రోడ్డు మీదనుంచి కాకుండా ఒక సందులోంచి వెళ్ళాడు. అక్కడ మామూలుగా ఎవరూ రారు. దుర్గంధభరితమైన కుళ్ళు కాలువకు మూత ఉండదు. అన్ని ఇళ్ళ పెరళ్ళే ఆ సందును ఆనుకుని ఉండడంవలన ప్రతి ఇంటి చెత్తా అక్కడే పడుతుంది. ఆ చెత్త దగ్గర తన బాక్సును ఖాళీ చేసాడు. మరింత పెరిగిన మధ్యాహ్నం ఎండలో అతను పారబోసిన ఇడ్లీలు తళుక్కుమన్నాయి. ఇంకొక మూడుగంటలు గడవడం చేత పప్పు మరింత పాచి అంత మురికి కాల్వ కంపులో కూడా తన ప్రత్యేకతను చాటుకుంటూ వాసనేసింది. చెత్తలోంచి ధూళి లేచి ఎగిరేందుకు విఫలయత్నం చేసి నేలరాలిపోతుంటే, పక్కనే ఉన్న చిన్ని నీటిగుంటమీద ఆయిల్ తెరలో రామన్ ఎఫెక్ట్‌లోలా రంగులు తేలుతుంటే ఒక ఘుడియ సంభ్రమాశ్చర్యాలతో చూస్తుండిపోయాడు చైతన్య. ఆ నీటిగుంటలో ఒక నీడ తన వెనక ఎవరో వస్తున్నట్లు అనిపించి ఉలిక్కిపడి చూసాడు. అస్థిపంజరంలాంటి ఒళ్ళు వేసుకుని ఒక మనిషి.

కళ్ళచుట్టూ గుంతలు ఉన్నా కనుపాపలో ఎర్రటి జీవం. అట్టలు కట్టుకున్న జుత్తు, విరిగిన పళ్ళు, మొలకు ఎన్నాళ్ళనుంచో అతుక్కుపోయినట్లున్న చిన్నపాటి గుడ్డముక్క అతను తన వేపే అడుగులేస్తుంటే భయపడిపోయి ఒక్క ఉదుటున సందులోంచి మెయిన్ రోడ్డు మీదకు పరుగెత్తాడు. జనం మధ్యలోకి రాగానే సురక్షితంగా అనిపించి వెనక్కు చూసాడు. ఆ ఎముకలగూడు తను పారేసిన ఇడ్లీలను దోసిళ్ళలోకి తీసుకుంటున్నాడు. మీద ఉన్న పాచిపోయిన పప్పుతో సహా. ఇప్పుడు ఆ ఇడ్లీలమీదకు పక్కన ఉన్న నీటిగుంట తాలూకు ఆయిల్ కూడా అతుక్కోవడం చైతన్య గమనించాడు అతను చూస్తుండగానే ఆ మనిషి అదే చెత్తలో ఒక మూలగా కూర్చుని సావకాశంగా ఒక్కొక్క ఇడ్లీనే తినసాగాడు. అతని ముఖంలో ఏ తడబాటూ లేదు. ఏ మలినమూ గ్రహించినట్లు లేదు. "చెడిపోయిన వస్తువులు తింటే సూక్ష్మజీవులు కడుపులో చేరి ఎన్నెన్నో జబ్బులు వస్తాయి" స్కూలులో ఆరోగ్యశాస్త్రం చెప్పే మాస్టారు చూపించే పోస్టర్లూ, వివరించే జబ్బులూ అనీ గుర్తుకువచ్చాయి. కానీ ఆ మనిషికి అవి చెప్పే ధైర్యం చేయలేకపోయాడు. బాగా దిగాలు పడిపోయి, ఆ రాత్రి ఏమీ చదవకుండా అతని గురించే ఆలోచిస్తూ నిద్రపోయాడు. కలలో అతడు రక్తం కక్కుకుని చనిపోవడం చూసాడు.

ఉదయం లేచిన వెంటనే త్వరత్వరగా స్కూలుకు బయలుదేరాడు. దారిలో ఆ సందు చివర వేచి చూస్తే.. అతడు కనిపించలేదు. శవంగా ఏ మూలపడ్డాడో అని కొంచెం ధైర్యం చేసి సందులోపలకు వెళ్ళిచూసాడు కనిపించలేదు. ఆ రోజు అతనికి ఆకలి వేయలేదు. కానీ టిఫిన్ పారవేయబుద్ధి కాలేదు. యాంత్రికంగా తిన్నాడు. ఆ మనిషి చచ్చిపోయాడా? తాను పారబోసిన తిండి తినే చచ్చిపోయినట్లయితే, అతని చావుకు కారణం ఎవరు? చాలా భయం వేసింది. అతను చచ్చిపోతే న్యూసుపేపర్లలో వార్త వస్తుందా? పోలీసులు వస్తారా? ఎందుకో తెలియలేదు కానీ, అలాంటివేమీ జరగవు అనిపించింది. ఇంట్లో మనిషి చచ్చిపోతే పదిమంది మాట్లాడుకుంటారు, పెద్ద వ్యక్తులు విషాహారం తిని చస్తే అపరాధపరిశోధకులు, సైంటిఫిక్ ల్యాబ్‌లు ఇన్నిటి సహాయంతో చావుకు కారణం వెతుకుతారు. మనిషి హోదాను బట్టి అతడికి న్యాయం ఎందుకు మారుతుంది? అసలు ఇలా ఒక మనిషి ఒక మురికిగుంట పక్కన బ్రతికేస్తుంటే ఎవరూ పట్టించుకోలేందుకు? మున్సిపాలిటీలో చెత్త ఏరేవాళ్ళు, రోడ్లు ఊడ్చేవాళ్ళు ఉంటారుగా.. వారయినా ఎందుకు ఇతడిని ఏమయినా చేయలేదు. అసలు మునిసిపాలిటీ గురించి, వాళ్ళ డ్యూటీల గురించి టెక్స్ట్ పుస్తకాల్లో చదువుతున్నాను,

అప్పుడప్పుడూ ఖాకీ యూనిఫాం వేసుకున్న వాళ్ళను చూస్తున్నాను కూడా అయినా.. ఊర్లో అంత చెత్త ఎలా పోగయింది. పుస్తకాల్లో వ్రాసినట్లు జరగాల్సినవి ఎందుకు జరగలేదు.

చైతన్యలో చాలా కొత్తరకం ప్రశ్నలు మొదలయ్యాయి. పుస్తకాల్లో ఉన్నదల్లా నిజం కాదేమో అనే అనుమానం పుట్టుకు వచ్చింది. పుస్తకాలకు మించిన చదవవలసినదేదో చుట్టూ ఉండే మనుష్యులలోనూ, వారి జీవితాల్లోనూ ఉందని రూఢి అయ్యింది. మొదలుపెట్టాడు. చదవడం స్నేహితులను, మాస్టార్లను, తల్లితండ్రులను, ఆరోగ్యాన్ని చెప్పే మాస్టారు జేబులో తొంగిచూసే సిగరెట్టు పెట్టె కనిపించింది. క్రమశిక్షణ అంటూ అందరినీ హడలు కొట్టే హెడ్మాస్టరు అరటి తొక్కను రోడ్డు మధ్యలో పారవేయడం ఏమిటీ అనిపించింది. తమకయితే సినిమా టిక్కెట్లూ, ఇంటర్వెల్‌లో కూల్ డ్రింకులూ కొనడానికి వందరూపాయలు వెచ్చించే తండ్రి ఆకలేస్తోంది అంటూ చేయిజాచే బిచ్చగత్తెకు కేవలం ఒక రూపాయి ఇచ్చి దాంతోనే ఆమె బ్రతికేస్తుంది అనుకోవడం ప్రశ్నలు రేపింది. పుస్తకాలకంటే వార్తా పత్రికలు అద్భుతమైనవిగా తోచాయి. ఒక్కడూ ఒకరోజు చెప్పిన మాట ఇంకోరోజు తనే ఒప్పుకోడు.

మనుష్యులు చచ్చిపోవడం అతి సాధారణం అయిన విషయం అనిపించింది. ఒక దినపత్రికలో ఒకరోజు మళ్ళీ చూసాడు, ఆ ఎముకలగూడులాంటి మనిషిని తమ ఊరి శివార్లలోని చెత్తకుప్ప దగ్గర అతడేవో ఏరుకుని తింటుండగా ఎవరో విలేఖరి ఫోటో తీసి, మానవజీవితం గురించి ఆర్ద్రంగా కవిత వ్రాసి ప్రచురించాడు. ఉరుకులు పరుగుల మీద సైకిలు తొక్కుకుంటూ అక్కడకు వెళ్ళిచూసాడు.

ఆ మనిషి ఉన్నాడు. బ్రతికే పసివాడిలా నిద్రపోతూ. కొంచెం దూరంగా కొన్ని పందులు. కాలువ మురికి ఓడుతూ పెద్దవి అసహ్యంగా ఉన్నా, చిన్నవి చూడముచ్చటగా ఉన్నాయి. రెండింటిలోనూ అవే మురికి, అదే కంపు. పందిపిల్లను చూస్తే ముచ్చట వేస్తుంది, ఊరపందిని చూస్తే చూపు తిప్పుకోబుద్దేస్తుంది, పందిలా బ్రతికేస్తున్న మనిషిని చూస్తే "నేనేమీ చూడలేదు" అని మనసును మోసం చేసుకునేంత బాధ వేస్తుంది. జీవితం ఒకటే. శరీరాలే వేరు. ***శరీరాలకు అతీతంగా జీవిని, జీవితాన్ని ప్రేమించడం సాధిస్తే మనిషి స్వార్థకం.***

యాధృచ్చికంగా అంతకు కొన్ని నెలల క్రితమే చైతన్య బుద్ధుడి గురించి చదివాడు. అప్పటికే సైన్సు ఎక్కువ చదివి దేవుళ్ళ మహిమలయందు ఏ నమ్మకమూ లేని నాస్తికుడిలా తయారయిన అతడికి మనిషికి మించిన శక్తి ఏదో ఉంటే తప్ప ఆ పందుల మధ్య అలా ఒక వ్యక్తి అత్యంత హేయమయిన స్థితిలోనూ బ్రతకగలడా అనిపించింది. దేవుడున్నాడా లేడా అనే మీ మాంసను పక్కనపెట్టి వ్యక్తిగత జీవితం గురించి ఏ ఆశలూ కోరికలూ లేకుండా బ్రతకడం అంటే ఆ మనిషిలా ఉండటమే అని, అతనికి "బుద్ధ" అని నిక్ నేమ్ పెట్టుకున్నాడు.

అప్పటికి చైతన్య ఎనిమిదవ తరగతిలోనే ఉన్నాడు. కానీ అప్పటికే అతనిలో ఐహిక సుఖాలంటే విరక్తి. ఏవి సాధించాలని తన కొడుకుకు విద్యను అందిస్తున్నాడో ఆ విద్య ద్వారా తన కొడుకుకు అటువంటి కోరికలే లేకుండా పోయాయో తెలియని అతని తండ్రికి మాత్రం చైతన్య వింత ప్రవర్తన అర్థం అయ్యేది కాదు. కొత్తబట్టలు కొనిచ్చినా ఎక్కువగా వేసుకోడు. స్కూల్ యూనిఫారం తప్పితే మిగతా బట్టలకూ ఇస్త్రీ కూడా ఉందా లేదా అని చూసుకోడు. అతను అడిగితే కొత్త సైకిల్ కొనిద్దాం అనుకుంటే అదేమీ కోరక తాను బట్టలు అమ్మేందుకు వాడిన పాత డొక్కు సైకిలుపైనే తిరిగేవాడు. ఏ ఒక్కరోజూ వంట బాగోలేదని వంక పెట్టగా చూడలేదు. ఎంత వర్షం పడినా ఎక్కడా ఆగకుండా తడుచుకుంటూ వచ్చేస్తాడు. వారానికొకసారి అయినా తన బుద్ధుడు ఉన్నాడా అని చూసుకు వచ్చే చైతన్యకు ఒకసారి అతను కనిపించలేదు. పదవ తరగతి స్కూలు ఫస్ట్ వచ్చాక ఇంటర్ చదువులకోసం విశాఖపట్నంలో హాస్టల్‌లో ఉండేందుకు వెళ్ళేటప్పుడు కూడా అతని కోసం వెదికాడు. కానీ జీవితంలో మళ్ళీ ఆ మనిషి కనిపించనేలేదు. కంటికి దూరమయినా ఆ మనిషి రూపం చైతన్య మనస్సుపై చాలా చిక్కగా అల్లుకుని అతని ఆలోచనా స్రవంతిని అమితంగా నియంత్రించింది. ***మానవ చరిత్రను తిరిగి రాసేదయినా మనిషిని నిర్వచించేదయినా ఆలోచనే. ఒక అంటువ్యాధిలా మనిషినుండి మనిషికే ప్రవహిస్తుంది.***

"చే"

ఆలోచనలన్నీ ఇగిరిపోతుండగా కళ్ళ ఎదుటగా మసకగా కనిపిస్తున్న పాదాలవంక చూసాడు చైతన్య. ఆపరేషన్ థియేటర్ నుంచి స్టెరిలైజ్ చేసిన బట్టల శుభ్రత గుప్పుమమంటుండగా అశ్వినీదేవతలా కనిపించింది రాధిక. అసంకల్పితంగానే కుర్చీలోంచి పైకి లేవబోయాడు చైతన్య. కళ్ళతోనే వారిస్తూ అతడి పక్క కుర్చీలో కూర్చుంది రాధిక. ఆమె ముఖం చూసి వివేకానంద పరిస్థితిని అంచనా వేయడానికి అతను ప్రయత్నం చేస్తుండగానే,

"టెక్నికల్‌గా ఆపరేషన్ ఏ ఇబ్బంది లేకుండా జరిగింది. వీవా మాత్రం ఇంకా అనస్థీషియా ఎఫెక్ట్‌లోంచి మేల్కోవడానికి ఒక గంట పడుతుంది. నువ్వు కాని తనను ఈలోగా చూడాలి అంటే.. " చూస్తావా అనే ప్రశ్న ఆమె కనుగొనలనుంచి ఆశపెట్టింది. ఎందుకో చైతన్యకు గుండెదడ పెరుగుతున్నట్లు అనిపించింది. వివేకానందను చూడకపోయినా, ఆపరేషన్ తర్వాత తలకు కట్టుతో, ఒంట్లోకి సూదులు సెలైన్లు వెళుతూ ఉంటే ఎలా ఉంటాడో ఊహించుకున్న చైతన్యకు ధైర్యం చాల్లేదు.

"ఫర్లేదు చూద్దాం రా" చేయి పట్టుకుని అతడిని లేవదీసింది రాధిక. అతను ఊహించినట్లే బెడ్‌లో సుకుమారంగా పడుకుని ఉన్నాడు వివేకానంద. ఒంట్లోని రక్తం అంతా గడ్డకట్టినట్లు బుగ్గలు పాలిపోయాయి. శ్వాస తగిలి లేత పెదవులు సన్నగా కంపిస్తున్నాయి. తల చుట్టూ కట్టు ఉండడంతో ముఖం మరింత చిన్నదిగా అనిపిస్తూ తాకడానికి కూడా భయమేసేంత సుకుమారంగా కనిపిస్తోంది. ఎంతో బాధను దాచుకున్నట్లు పిడికళ్ళు బిగుసుకుని ఉన్నాయి. చైతన్యకు ఉద్వేగంతో కన్నీరు పొంగింది. పరిసరాలు మరచిపోయాడు. పరిస్థితి మరిచిపోయాడు. వర్తమానం తాలూకు ఆనవాలు స్ఫురించలేదు. రాధిక ఒకప్పటి తన మనిషిలానే అనిపించింది. ఆ రోజుల్లో తనకు ఆమెతో ఉన్న చనువు ఇప్పుడు ఉందా లేదా అని ఆలోచించక, హఠాత్తుగా ఆమెను పొదివి పట్టుకుని, గద్గదమయిన స్వరంతో "చాలా థాంక్స్ రాధీ" అనేసాడు. ఆమెకు ఏం చేయాలో తెలియలేదు. అతడి చేతులు ఆమె వీపు మీద అసహాయంగా వాలిపోతున్నాయి. తన భుజం కన్నీటితో తడవడం తెలుస్తోంది ఆమెకు. "నువ్వు లేకపోతే.." అతని మాటలు వెక్కిళ్ళలో ఇగిరిపోయాయి. అటుగా వస్తున్న నర్సు ఒకరు ఎవరో పేషెంటు తాలూకు వ్యక్తి తమ డాక్టరును అలా కౌగిలించుకోవడం చూసి ఏమయినా అవాంఛనీయ సంఘటన జరుగుతోందా అన్నట్లు పరుగున సమీపించింది. ఆమె ముఖంలోని ఆందోళన చూసి, పరవాలేదన్నట్లు చేతితో సైగ చేస్తూ, మెల్లగా చైతన్య భుజాన్ని నిమురుతూ "ఇట్స్ ఓకే.. చే ఇట్స్ ఓకే" అంది. అతడి మనసు కరిగిపోతూనే ఉంది. ఆమె చేతులు చాలడం లేదు "నా చే ఇలా ఏడవడమా" హృదయాంతరాలలో సంవత్సరాలనుండి గూడు కట్టుకున్న అభిమానం కట్టలు తెంచుకుంది. అతడిని మరింతగా దగ్గరకు తీసుకుంది. నర్సు తనేమీ చూడలేదన్నట్లు చప్పున చూపు తిప్పేసుకుంటూనే క్రీగంట కుతూహలం నిలుపుకుంది. ఒకరినొకరు పొదువుకుని ఒదుగుకున్నారు.

ఇద్దరి జీవితాలను తాను ఎంత మారుస్తున్నాడో ఏమీ తెలియక అమాయకంగా నిద్రపోతున్నాడు వివేకానంద.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో..)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు చదవాలంటే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..!

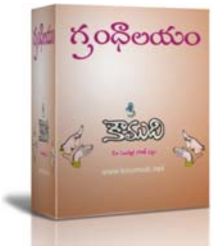

Click here to go to KOUMUDI Library